

VYTVÁŘENÍ RASIZMU

Psychiatrická zrada

OBSAH

Úvod: Vytváření rasizmu	2
Kapitola jedna: Historie „vědeckého“ rasizmu	5
Kapitola dvě: Kořeny moderní genocidy	11
Kapitola tři: Zotročování dětí pomocí drog ..	19
Kapitola čtyři: Vytváření lepší budoucnosti	25
Doporučení	27
Mezinárodní občanská komise za lidská práva	28

ÚVOD

Vytváření rasizmu

Je rasizmus stále živý?

V USA dochází ve školních okresech s bílou většinou ke klasifikování afroamerických a hispánských dětí jako „výuky neschopný“ mnohem častěji než u bělochů. Toto vede u milionů dětí z menšinových skupin k závislosti na předepisovaných lécích pozměňujících způsob myšlení a chování, které mají „lécit“ jejich „duševní poruchu“. A přesto, s včasnou výukou čtení lze počet takto klasifikovaných studentů zredukovat až o 70 %.¹

V USA jsou též hispánci a afroameričané nadměrně zastoupeni ve vězeních.

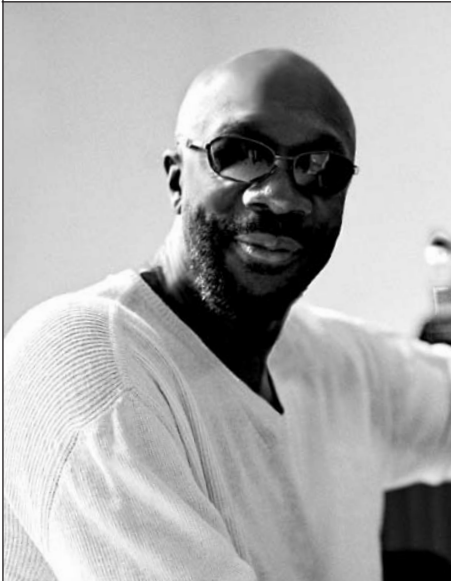
Ve Velké Británii jsou černoši 10krát pravděpodobněji než běloši diagnostikováni jako „schizofrenici“ a je větší pravděpodobnost, že jim bude předepsána vyšší dávka silných psychotropních

léků.² S větší pravděpodobností dostanou elektrošok (proud o napětí přes 400 voltů vysílaný mozem s cílem kontrolovat nebo změnit pacientovo chování) a budou na nich použity fyzické a chemické omezovací prostředky.³

Menšinové rasové skupiny jsou po celém světě nadále napadány. Účinky jsou zřejmé: chudoba, zničené rodiny, zruinovaná mládež a dokonce genocida (záměrné ničení rasy nebo kultury). A nezáleží na tom, jak hlasitá jsou naléhání nebo jak upřímné jsou snahy náboženských autorit, politiků a učitelů – rasizmus přetrvává.

Ano, rasizmus dnes existuje. Ale proč? Avšak raději než neúspěšně zápatit s odpovědí na *tuto* otázku, existuje zde daleko lepší otázka, na kterou se ptát. Kdo?

Pravdou zůstává, že rasizmu nebudeme plně

Poselství od Isaaca Hayese

„Psychiatrické programy a léky pustošily a pustoší naše města, napomáhají vytváření zločinců z mladých lidí, a to vše proto, že psychiatrům a psychologům bylo dovoleno praktikovat ve školách rasistickou behaviorální kontrolu a experimentování namísto toho, aby bylo učitelům prostě umožněno učit.“

A to je důvod, pro který jsem se stal zmocněncem této organizace a proč vás žádám, abyste naslouchali tomu, co říká.

– Isaac Hayes, držitel ceny Akademie, skladatel, hudebník, herec a zmocněnec Mezinárodní občanské komise za lidská práva (Citizens Commission on Human Rights International)

ÚVOD K ČESKÉMU VYDÁNÍ

Tento materiál byl sestaven Občanskou komisí za lidská práva (Citizens Commission on Human Rights – CCHR) na základě průzkumů a zkušeností pocházejících z Evropy, Spojených států, Austrálie, ale i dalších částí světa. V různých zemích se vzhledem k odlišnému historickému vývoji a několika dalším faktorům může popisovaná situace lišit, v některých ohledech může být lepší, ale v některých také podstatně horší.

Díky globálnímu postupu psychiatrie můžeme v ČR očekávat snahu o přizpůsobení se Evropě a USA, což je v případě zlepšení situace v oblasti lidských práv a práv pacientů vítanou změnou,

v případě implementace prokazatelně škodlivých psychiatrických a psychologických postupů a zvyšování negativního psychiatricko-psychologického vlivu naprosto nepřijatelným trendem, který by politici, úřady, nevládní organizace a angažovaní občané neměli dovolit. Stejně tak by neměli dovolit stávající zneužívání, ke kterému v České republice dochází. Předkládaný materiál je inspirací pro jeho odhalení a pro zavedení opatření, která povedou k zajištění lidských práv tak, jak je definují mezinárodní dokumenty, jejichž je ČR signatářem. Zejména Všeobecná deklarace lidských práv a Mezinárodní úmluva o občanských a politických právech.

Občanská komise za lidská práva ČR

rozumět, dokud si neuvědomíme, že dvě převážně nepodezříváné skupiny aktivně a zrádně rasismus po celém světě podporují. Do odkazu těchto skupin patří takové rozsáhlé tragédie jako nacistický holocaust, jihoafrický apartheid a dnes široce rozšířené zneschopňování milionů školáků pomocí škodlivých návykových léků. Těmito skupinami jsou psychiatrie a psychologie.

Zpráva WHO z roku 1983 došla k závěru, že „...v žádném jiném lékařském oboru v Jihoafrické republice není pohrdání člověkem kultivované navíc rasizmem zobrazené přesněji než v psychiatrii“.⁴

V roce 1999 řekl dr. S.P. Sashidharan, profesor Komunitní psychiatrie: „Psychiatrie se nejvíce podobá policii... v provádění praktik a postupů, které... jsou diskriminační vůči minoritním etnickým skupinám ve Velké Británii.“⁵

V roce 2001 došli dr. Karen Wrenová a profesor Paul Boyle z Univerzity Svatého Ondřeje ve Švédsku k závěru, že role vědeckého rasizmu v psychiatrii v Evropě nejenže byla z historického hlediska dobře zavedena, ale trvá dodnes.⁶

Občanská komise za lidská práva pracuje již téměř 40 let v oblasti lidských práv a na reformě oblasti duševního zdraví. Využívala také rasistický vliv profesí „duševního zdraví“ na nacistický holocaust, apartheid, útok na kulturu australských praobyvatelů, novozélandských Maorů a původních amerických indiánů a na současnou celosvětovou diskriminaci černochů.

Psychiatrické a psychologické rasistické teorie dodnes rozdmýchávají oheň rasizmu – jak lokálně tak mezinárodně.

Tato publikace byla vytvořena s cílem zvýšit informovanost lidí o tomto škodlivém vlivu. Nejenže se rasismus dá porazit, ale je to životně důležité, pokud má člověk žít v opravdové harmonii.

S úctou

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Jan Eastgateová'. The signature is stylized and fluid.

Jan Eastgateová, prezidentka
Citizens Commission on
Human Rights International

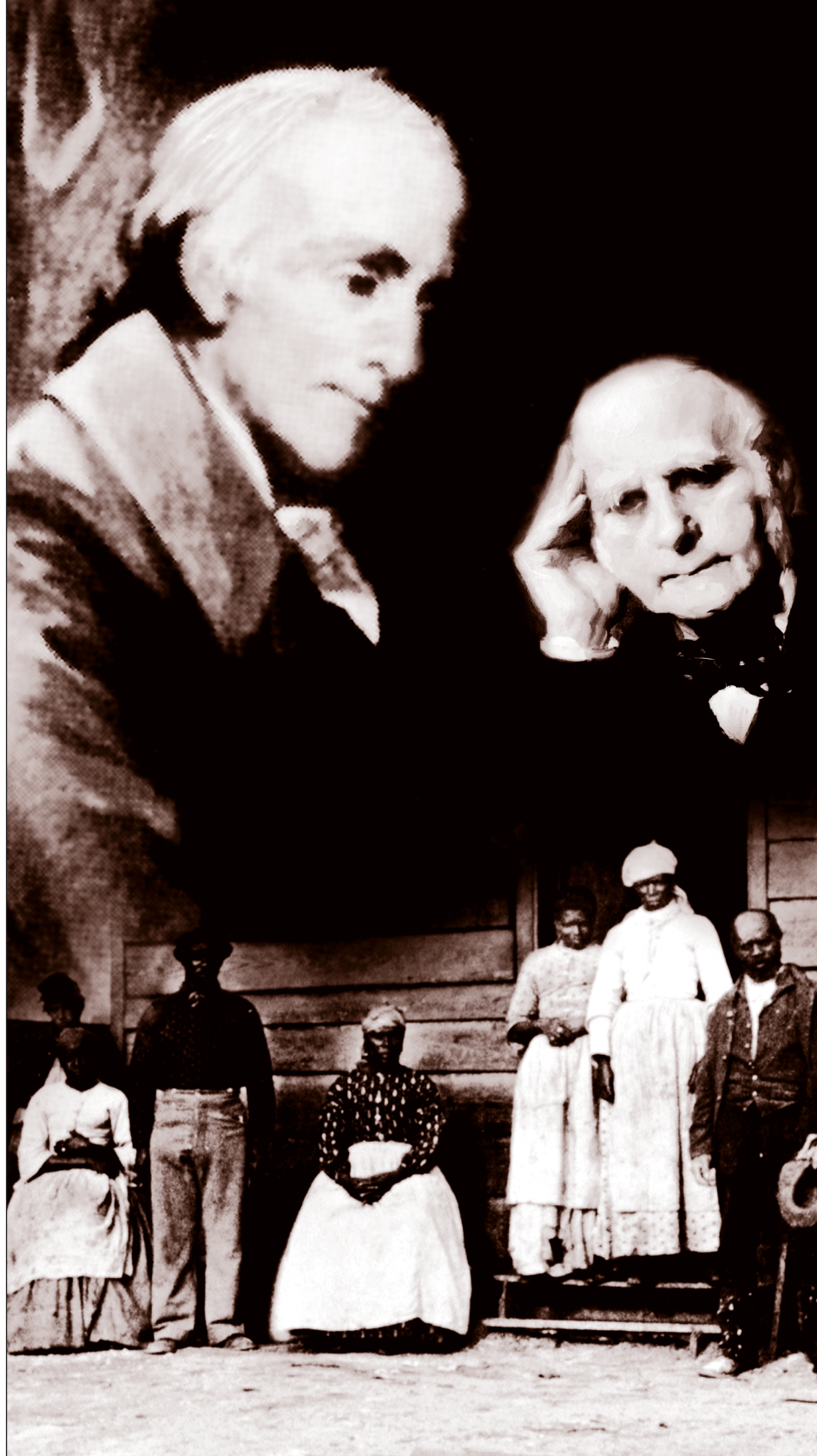
DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Psychiatrie a psychologie po staletí poskytovaly „vědecké“ ospravedlnění pro rasismus.

2 Že se rasismus objeví bylo jisté, vezmeme-li v úvahu základní filozofie, které řídí psychiatrickou a psychologickou profesi. První z nich je princip „přežití nejschopnějších“, který je základem psychiatrického eugenického (rasové „zlepšování“) hnutí, druhým je psychiatrická idea, že člověk je jen zvíře. Spolu tvoří mentalitu, která plodí antispoločenské teorie a postoje včetně rasistických.

3 V roce 1869 vytvořil britský psycholog Francis Galton termín „eugenika“ (z řeckého slova *eugenes*, což znamená „dobrého rodu“), který některé skupiny definuje jako „podřadného původu“.

4 Psychiatrie a psychologie nejenže pomocí řady vymyšlených rasových „chorob“ legitimizovaly moderní rasismus, ale poskytly také ospravedlnění pro vyloženou genocidu.

Již více než 200 let se pro ospravedlnění diskriminace používají rasistické teorie, jako např. ty, které prosazoval psychiatr Benjamin Rush a psycholog Francis Galton (vpravo nahoře).

KAPITOLA JEDNA

Historie „vědeckého“ rasizmu

Vyhnat z nich ďábla bičem“ byla doporučená „lčba“ pro duševní „poruchu“ zvanou drapetomanie [z *drapetes*, uprchlý otrok a *manie*, šílenství], což bylo označení pro otroka, který měl nepřirozenou touhu uprchnout. K tomuto „objevu“ došlo v Louisianě v roce 1851.

Citáty v této kapitole jsou šokující, avšak ilustrují vývoj zločinné teorie, která se dnes bere jako „fakt“.

Psychiatrie a psychologie po staletí poskytovaly „vědecké“ ospravedlnění pro rasismus a z něj plynoucí zneužívání, útoky a genocidu cílových ras a skupin.

V roce 1869 britský psycholog Francis Galton poprvé použil termín „eugenika“. Tento pojem vzešel z řeckého *eugenēs*, což znamená

„dobrého rodu“. S cílem „zlepšení“ rasy podněcoval „lepší“ lidský rod k množení a odrazil „méně žádoucí“ lidi od toho, aby měli děti; evidentně se považoval za součást „lepšího“ rodu, a tím za schopného posuzovat budoucnost celého lidstva.

Galton považoval Afričany za podřadné. Po dvou letech strávených v Africe napsal knihu s názvem *Tropická Jižní Afrika*. O lidech, které potkal,

napsal: „Tito divoši si říkají o otroctví... Nemají v sobě žádnou nezávislost, obecně řečeno, nýbrž následují svého pána jako věrný pes.“ Nenechal nikoho na pochybách o svém přesvědčení, když řekl: „Průměrná intelektuální úroveň ‚negra‘ je nějaké dvě třídy pod naší.“⁷

Lidé, jak určil, si rozhodně nebyli rovni. Ideály o tom, že lidé jsou „rovné hodnoty“, řekl, byly jednoduše „nepopíratelně mylné a nemohou přetrvat“. Napsal, že jakákoli charita pro chudé a nemocné by měla být

podmíněna jejich souhlasem, že se zdrží plození potomků.⁸

Galtonův dobře známý vzdálený bratranec Charles Darwin, který byl také psychologem, tento postoj také propagoval: „Nikdo, kdo se účastnil chovu hospodářských zvířat, nebude zpochybňovat, že to musí být pro rasu člověka vy-

soce škodlivé... Těžko je někdo tak nevědomý, aby svým nejhorším zvířatům dovolil rozmnožování.“⁹

Nacističtí psychiatři a americké hnutí duševního zdraví tyto myšlenky přijaly stejně ochotně. Nejdříve se používaly k ospravedlnění otroctví. Brzy nato však v souladu s teorií eugeniky „přistěhovalci z Itálie, Řecka, Maďarska a dalších jihoevropských zemí“ nebyli úspěšní, protože si nesli zárodek, který je činí „více náchylnými ke

Benjamin Rush, „otec americké psychiatrie“ prohlásil, že barva černochoů je způsobena vzácnou dědičnou nemocí zvanou „negrituda“, odvozenou od lepry. Rush tvrdil, že jediným důkazem „vyléčení“ by bylo, kdyby pleť zbělela.

zločinu krádeže, únosu, napadení, vraždy, znásilnění a sexuální nemorálnosti“.¹⁰

Takové „vědecké“ odůvodnění se používalo k ospravedlnění degradace otroků ve Spojených státech. V roce 1797 prohlásil psychiatr Benjamin Rush, „otec americké psychiatrie“, že barva černochoů je způsobena vzácnou dědičnou nemocí zvanou „negrituda“, odvozenou od lepry. Rush tvrdil, že jediným důkazem „vyléčení“ by bylo, kdyby pleť zbělela. Označení „nemoc“ se používalo jako důvod pro segregaci, aby se bílí „nenakazili“.¹¹

Spisovatel Robert Whitaker nám říká: „Během 19. století bylo duševní zdraví afroameričanů, tak jak bylo vnímáno, blízce spojeno s jejich právním statutem jako svobodných či otroků. Ti, kteří byli svobodní, nebo ti, kteří byli otroci a veřejně vyjadřovali touhu po svobodě, se obzvlášť vystavovali riziku, že se na ně bude hledět jako na šilence.“¹²

„Podle amerického sčítání lidu z roku 1840 bylo šilenství 11krát obvyklejší u „negrů“ ze Severu než z Jihu. Výsledek se brzy ukázal jako absurdní, ovšem ne dříve, než se jej jižanští politici chytli jako důkazu, že otroctví je pro ‚negry‘ dobrá věc,“ uvedl Whitaker.

„Zde máme důkaz pro potřebu otroctví,“ odůvodňoval senátor John Calhoun. „Afričan je neschopen se o sebe postarat a pod tíhou svobody pomalu zešlívá. Dát mu vedení a ochranu před mentální záhubou je milosrdenstvím“.¹³

V roce 1851 „objevil“ dr. Samuel Cartwright duševní chorobu charakteristickou pro černošské otroky, kterou nazval „drapetomanie“ – puzení otroka uprchnout od svého „pána“. Předepsanou „léčbou“ bylo „vyhnat z nich toho ďábla bičem“.

V roce 1851 tvrdil Samuel A. Cartwright, prominentní bělošský eugenický lékař z Louisiany, že objevil dvě duševní choroby specifické pro černochoy, které ospravedlňovaly jejich zotročení. Jednou z nich byla již zmíněná drapetomanie, druhou dysaesthesia aethiopsis. Dr. Thomas Szasz, emeritní profesor psychiatrie a spoluzakladatel CCHR, napsal: „Cartwright tvrdil, že tato ‚nemoc‘ [drapetomanie] způsobovala u černochoů neovladatelné puzení uprchnout od svého ‚pána‘. Jak bylo výše zmíněno, Cartwrightem doporučenou ‚léčbou‘ této ‚nemoci‘ bylo ‚vyhnat z nich toho ďábla bičem‘.“¹⁴

Dyasethesie aethiopsis [oslabené vnímání] údajně ovlivňovala mysl i tělo černochoů. Mezi symptomy patřila neposlušnost, neuctivé odpovědi a odmítání práce. „Léčbou“ byla tvrdá práce!¹⁵ Cartwright tvrdil: „Donucovací moc bílého člověka tím, že lenivého [zahálčivého] černochoa přinutí k aktivnímu pohybu, aktivuje plíce, skrze

[něž] je oživená krev posílána do mozku, aby *osvobodila* mysl.“¹⁶

V roce 1879 poskytl německý psycholog Wilhelm Wundt z Lipské univerzity dokonalý vědecký „důkaz“ pro eugeniku a rasismus svým arogantním prohlášením, že jelikož se lidská duše nedá změřit pomocí vědeckých nástrojů, neexistuje. Tímto prohlášením se člověk náhle stal pouhým dalším zvířetem. Jinak řečeno, zbaven duše Wundtovým prohlášením dal se manipulovat stejně snadno, jako se dá vycvičit pes, aby slintal při zvuku zvonku.

Švýcarsko-německý psychiatr Alfred Ploetz publikoval v roce 1895 své teorie o rasové podřadnosti v knize *Zdatnost naší rasy a ochrana slabých*. Svoji filozofii nazval Rassenhygiene [rasová hygiena] a otevřeně zrazoval od lékařské péče o „slabé“.¹⁷ V pozdějších letech bude Hitler a jeho nacistický režim toto používat pro přesné určování toho, kdo jsou „slabí“ a co s nimi udělat. Ploetzovi a jeho kolegům bylo připisováno poskytnutí základů pro nacistický rasový stát.¹⁸ (viz kapitola 2)

Ploetz ovšem pomohl vytvořit mnohem více než nacistický režim a holocaust. Jeho práce položila základy pro eugenické a rasové utlačování na celém světě, mimo jiné v Austrálii, Kanadě, Anglii, Jihoafrické republice a ve Spojených státech. Následuje malý vzorek katastrofálních účinků jeho práce – psychologických a psychiatrických výroků z konce 19. a začátku 20. století:

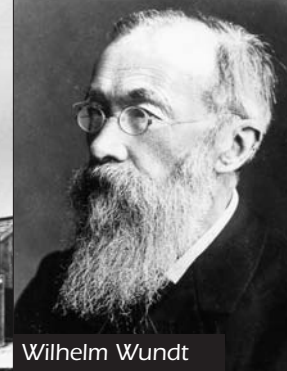
■ „Z hlediska eugeniky nelze smíšená manželství [mezi bělochy a černochoy] doporučit... Barevná rasa nemá energii ani výdrž bílé.“¹⁹

■ „Negerské‘ dítě intelektuálně předčasně dozrává až do puberty, kdy dochází k radikální změně: jeho vývoj se náhle zastaví či dokonce dochází k mírné degeneraci... Vzdělávání nezasahuje do největší hloubky jeho duše.“²⁰

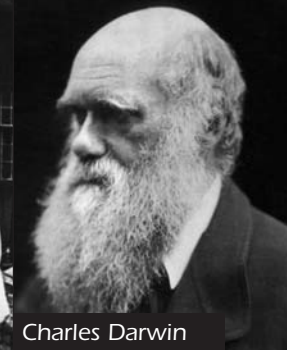
■ V roce 1918 tvrdil americký obhájce eugeniky, dr. Paul Popenoe, že IQ černochoy je předurčeno množstvím „bílé krve“, která v nich je. Čím světlejší pleť, jak prohlásil, tím měl černochoy vyšší IQ, a čím byl černější, tím bylo IQ nižší.²¹

Špatná věda vytváří zaujatou společnost

Lživé rasové teorie, které dávají člověka na úroveň zvířete a které v 19. století propagovali lidé jako psycholog Wilhelm Wundt a britský biolog Charles Darwin, položily základ pro lživou vědu eugeniky a utlačování menšin po řadu následujících generací, včetně osvobozených černochoy v americké občanské válce a jejich následné vypovězení do slumů jako druhořadých občanů (vpravo).

Wilhelm Wundt

Charles Darwin

■ V roce 1923 prohlásil dr. J.T. Dunston, britský psychiatr a zmocněnec pro duševní hygienu v Jihoafrické republice: „Přesto existují... důvody, které naznačují, že domorodci, i když jsou z nejlepších kmenů, pravděpodobně patří k rase, která je duševně podřadná naší...“ Jeho důkaz? Domorodci se „orientují v čase zcela mlhavě a obecně mají malou představu o tom, jak jsou staří nebo o běhu času. Dokonce i jejich tanec, který mají tolik v oblibě, nepředvádí žádné jemné pohyby – důležitý psychologický moment, který by měl být pečlivě studován...“²²

V Austrálii se „genocida“ prakticovala trochu odlišněji. Děti ze smíšené rasy (obvykle praobyvatelky a bělošského otce) byly odebrány matkám, umístěny do rezervace do péče bělochů a bylo jim zabráněno se vzdělat o svých předcích a kultuře.

Zpráva státní rady pro praobyvatele z roku 1921 uvedla, že „pokračování této politiky musí nakonec vyřešit problém praobyvatelů“.²³ Šlo o rasovou genocidu, pokus o „vyhnutí“ rasy praobyvatelů (Aboriginů).

Segregace a zneužívání praobyvatelů bylo „oprávněné“, protože byli „až dosud neschopni sebekontroly, nedotčení znalostí dobra a zla“, a proto potřebovali „ochranu“.²⁴ Stejně jako se v Americe

„léčili“ uprchlí otroci, s praobyvateli se zacházelo jako s „neposlušnými dětmi“: byli bičováni.

Při pozdějším australském šetření ohledně účinků tohoto programu jedna z obětí vypověděla: „Řekli nám, že naše matka byla alkoholička a že byla prostitutka a že se o nás nestarala. Často nás

varovali, že až vyrosteme, máme si na to dávat pozor, protože se z nás mohou stát děvky a alkoholičky, takže máme být velmi opatrné. Kdybyste byly bílé, tuhle hříšnost byste v sobě neměly... Bylo to v naší rase, že jsme takové.“²⁵

S domorodými lidmi v Americe a Kanaďe, Maory a dalšími nebělošskými národy se zacházelo podřadně jako s židy a cikány v Německu. Jak napsal spisovatel Francis Pal Prucha v knize *Velký otec*: „Indiánské děti byly odebírány z domovů, o nichž kancelář pro záležitosti indiánů nebo státní sociální pracovníci soudili, že jsou pro ně nevhodné nebo škodlivé, a byly umisťovány do pěstounských nebo

adoptivních domovů, obvykle neindiánských... Nakonec to bylo vnímáno přesněji jako síla pro ničení indiánských rodin a indiánských dětí.“

V roce 2002 hovořila původní americká indiánka Sandy Bílý Jestřáb o svém soužení, když jí před 30 lety odebrali od rodičů: „Řekli mi, že to, odkud pocházím, bylo hrozné, divošské, pohanské a že

Margaret Sangerová

Údajně s cílem ochránit Američany, jejich krev před „nakažením“ rasovou podřadností, požadovala eugenička Margaret Sangerová, zakladatelka plánovaného rodičovství vyhlazení „negerské“ populace pomocí sterilizace.

Rasové testování a další lži

mám velké štěstí, že mě odtud dostali. Když jsem začala dospívat a procházela normálními pubertálními problémy, [adoptivní] matka mi řekla: „Ne aby z tebe vyrostla bezcenná indiánka!“²⁶

Nenávistná věda

Testy inteligence se staly dalším nástrojem pro prosazování a udržování rasistických teorií.

V 50. letech 20. století tvrdil psycholog Lewis Terman, „expert“ na testování IQ, že chudé děti se nedají vzdělat a že Mexičanům, indiánům a černochům by se nemělo nikdy dovolit mít děti. Takovéto testy se používaly pro zastavení Italů, Poláků, Mexičanů a dalších, aby se nestěhovali do Spojených států a „nekazili“ americkou krev.²⁷

Margaret Sangerová, zakladatelka amerického plánovaného rodičovství a eugenička přispěla se stejně odporným plánem. Její „vyléčení“ rasové podřadnosti byla sterilizace. Sangerová plánovala „vyhlazení ‚negerské‘ populace“ tak, že použije černošské duchovní, kteří mají „poutavou osobnost“, aby kázali, že sterilizace je řešením na chudobu. Prohlásila, že komunikace s černochy „skrze náboženskou výzvu“ bude ten „nejúspěšnější výchovný přístup“.²⁸

V roce 1994, tvrdila kniha Charlese Murraye a Richarda Herrnsteina *Křivka zvonu (The Bell Curve)* arogantně a nestoudně, že afroameričané a latinoameričané si vedou v testech inteligence hůř než běloši, jsou „geneticky invalidní“, a proto se nemohou vypořádat s požadavky moderní společnosti.²⁹

V argumentaci podobné těm, které činili raní obhájci „rasové čistoty“, tvrdil psycholog Herrnstein, že Američané hloupnou každou generaci o jeden IQ bod, a obhajoval selektivní množení, aby se lidským „usazeninám“ zabránilo v narození.³⁰

Psychiatrie a psychologie nejenže pomocí řady vymyšlených rasových „chorob“, svévolných závěrů o „lepší původu“ a pseudovědeckých konceptů jako „nižší IQ“ a „rasová podřadnost“ legitimizovaly rasismus 19., 20. a 21. století, ale také poskytly důvod pro vyloženou genocidu.

Testy inteligence se v rukách psychiatrů a psychologů staly dalším prostředkem pro šíření rasistického pohledu na člověka.

V první polovině 20. století používali eugenik Paul Popenoe a psycholog Lewis Terman předpojaté testování IQ s cílem snížení hodnoty nebělošských ras. Popenoe tvrdil, že „IQ černochů je předurčeno množstvím ‚bílé‘ krve, která v nich je“, a Terman prosazoval, že nebělošské rasy „není možné vzdělat“.

V Austrálii se „ospravedlňovalo“ odebrání dětí aboriginským matkám a další zneužití tím, že praobyvatelé byli „neschopni sebekontroly, nedotčení znalostí dobra a zla“.

Paul Popenoe

Lewis Terman

DŮLEŽITÁ FAKTA

1 V roce 1895 publikoval švýcarsko-německý psychiatr Alfred Ploetz své teorie o eugenice a rasové podřadnosti, vymyslel slovo *Rassenhygiene* (rasová hygiena) a poskytl „biologické základy“ pro holocaust.

2 V roce 1920 publikoval německý psychiatr Alfred Hoche knihu *Poskytnutí souhlasu k zničení života, který není žití hoden*, v níž požadoval provádění eutanazie na „duševně postižených“.

3 Eugenické hnutí podnítilo na počátku 20. století v USA obrození Ku Klux Klanu.

4 Jihoafričtí psychiatři a psychologové poskytli vládě „vědecké“ prostředky, kterými se černým Jihoafričanům dala odeprít práce a vzdělání a bylo možné rozbít jejich rodiny.

5 V době apartheidu byly desítky tisíc černých Jihoafričanů vězněny v psychiatrických táborech, používáni na otročké práce a umírali na neléčený zdravotní stav.

6 Afroameričané a hispánci byli již před zrušením otroctví cílem psychiatrických rasových experimentů a léčebných postupů a jsou jim i nadále.

Teorie psychiatrů Ernsta Rüdina, Alfreda Ploetze a Alfreda Hocheho inspirovaly Adolfa Hitlera, který svůj rasistický plán založil na jejich učení – jak je uvedeno v jeho knize Mein Kampf.

KAPITOLA DVĚ

Kořeny moderní genocidy

Němečtí psychiatři již dlouho před II. světovou válkou vymysleli „vědecké“ ospravedlnění eutanazie („milosrdného zabíjení“) založené na „rasové podřadnosti“.

Po zveřejnění svých teorií o eugenice v roce 1895, které raději nazýval „rasová hygiena“, založil v roce 1909 psychiatr Alfred Ploetz spolu s kolegou psychiatrem Ernstem Rüdinem Německou společnost pro rasovou hygienu. Prosazovali myšlenku, že ničení „bezcenného života“ je „zcela ozdravnou léčbou“.

Už před příchodem nacistické strany k moci v roce 1911 - 1922 – Rüdín hlásal, že „všechny národy s sebou musí vláčet mimořádně velký počet méněcenných, slabochů, neduživců a mrzáků... Pomocí moudrých zákonů [sterilizace] v této věci... bychom také byli schopni prosadit z hlediska rozumu ty nejlepší cesty pro rozmnožování.“³¹

V roce 1920 publikovali profesor psychiatrie Alfred Hoche a Karl Binding, právník, který se později stal vedoucím říšského soudu, dílo nazvané *Poskytnutí souhlasu k zničení života, který není žití hoden*, v němž požadovali provádění eutanazie na „duševně postižených“ a uváděli, že „jejich smrt nezanechává ani tu nejmenší bolest – jediné snad v pocitu matky nebo ošetřovatelky...“ Hoche také tvrdil, že zabít umírajícího člověka pomocí lékařské

drogy není „vražda“, ale „čistě ozdravný úkon“.³²

Německý psychiatr Eugen Fischer, jeden z autorů knihy *Principy lidské dědičnosti a rasové hygieny* (1921) také naléhal na vyhlazení „negerských“ dětí, přičemž jeho teorie byla, že černoši postrádají hodnotu a jsou nevhodní pro jiná zaměstnání než „manuální řemesla“.

Fischer napsal: „[Negr'] není zvláště inteligentní v patřičném smyslu slova a nadto postrádá sílu duševního tvoření, jeho představitost je chabá, takže

nevytvořil žádné původní umění a nemá žádná propracovaná lidová vyprávění ani lidové pověsti. Má však dovedné ruce..., čili je možné jej snadno vyškolit v ručních řemeslech.“³³

V roce 1939 Fischer při přednášce k studentům prohlásil: „...Nequalifikuji všechny židy jako tak podřadné, jako jsou ‚negři‘.“³⁴

Rüdín byl hlavním autorem německého zákona o sterilizaci z roku 1933, který zahrnoval sterilizaci všech Židů a „barevných“ dětí.³⁵ Tento zákon vedl ke sterilizaci více než 350 000 „nevhodných“ Němců.

První psychiatrický „smrtící test“ (pokus s plynem) byl proveden v Brandenburském ústavu v roce 1940, kdy bylo za dohledu psychiatrů a personálu usmrceno 18 pacientů. Následně po „úspěchu“ tohoto experimentu začal program eutanazie.

„Jen díky Führerovi se náš třicetiletý sen, sen o použití rasové hygieny na společnost opravdu uskutečnil.“

– Ernst Rüdín, profesor psychiatrie a zmocněnec Německé společnosti pro rasovou hygienu, 1943

Přibližně 300 000 „duševně postižených“ lidí – 94 % všech německých „duševně nemocných“ – našlo smrt v rukách psychiatrů. Co následovalo, byl holocaust. Rüdín prohlásil: „Jen díky Führerovi se náš třicetiletý sen, sen o použití rasové hygieny na společnost, opravdu uskutečnil.“³⁶

I když byl Rüdín architektem plánu, který uskutečnil legalizaci masového vraždění, americká Národní aliance pro výzkum schizofrenie a deprese (National Alliance for Research on Schizophrenia and Depression – NARSAD) jej v roce 1990 zcela neuvěřitelně oslavovala jako zakladatele „psychiatrické genetiky“.³⁷

Jen pár nacistických psychiatrů bylo stíháno během Norimberských procesů, většina z nich unikla před spravedlností a někteří se po válce vrátili k psychiatrické praxi.

Apartheid: Psychiatrický a psychologický vliv v Jihoafrické republice

Spojení mezi psychiatrií, psychologii a apartheidem je dlouhodobé. Jihoafrický ministerský předseda Hendrik Verwoerd, psycholog, studoval na německých univerzitách v době vrcholu rasisticko-hygienického plánování nacistických psychiatrů.

Tehdejší německá psychiatrická eugenika čer-

Psychiatr Eugen Fischer, jeden z autorů knihy *Principy lidské dědičnosti a rasové hygieny* z roku 1921 naléhal na vyhlazení „negerských“ dětí, přičemž jeho teorie byla, že černoši postrádají hodnotu a jsou nevhodní pro jiná zaměstnání než „manuální řemesla“.

nochy označila podle Richarda Lernerera v knize *Konečná řešení: Biologie, předsudky a genocida* jako „[líné], neinteligentní, ačkoli... tělesně zdatné lidi, kteří žijí ve zločinu, chudobě a obecně sociálně zhoršených podmínkách, a to kvůli svým geneticky podmíněným omezeným duševním schopnostem“.³⁸

Německý vliv na Verwoerdovo myšlení je jasný. Verwoerd za asistence psychologů z americké Carnegieho nadace pomohl v roce 1928 podnítit šetření, které obvinilo konkurenci černochoů na trhu práce Jihoafrické republiky ze způsobení bídy bělochů, když uvedl: „...Dlouhotrvající kontakt s podřadnými barevnými rasami má v některých ohledech zhoubné sociální účinky na Evropany.“ Verwoerd uvedl, že „pro [domorodce] není nad úroveň určitých druhů práce v evropské

komunitě místo... Z toho důvodu mu není ku prospěchu, aby se školil.“³⁹

Jeho nacistické myšlení bylo také očividné ze skutečnosti, že jihoafrický zákon o segregaci se značně podobal nacistickému psychiatrickému zákonu o čistotě rasy, který zakazoval společný život a manželství árijců a neárijců. Jihoafričtí psychiatři a psychologové poskytli vládě „vědecké“ prostředky, kterými se černým Jihoafričanům dala odepřít práce a vzdělání a bylo možné rozbít jejich rodiny.

Verwoerd v září 1943 prohlásil: „Tato segreganční politika, která také znamená ochranu a péči o domorodce v Africe, ale rozhodně odmítá jakékoli pokusy o rovnost, dává domorodcům příležitost rozvíjet, co je jim vlastní, takže jako domorodec může být pyšný a mít úctu sám k sobě, místo aby byl neustále ponižován jako selhávající imitace bělocha.“ Uvedl, že Jihoafrická republika by byla odsouzena k záhubě, pokud by její zákony dovolily Afričanům „zlepšovat své dovednosti, získávat lepší mzdu a poskytnout jim lepší trh práce v rámci ‚bílé‘ Jižní Afriky.“

V důsledku toho bylo černochům odepřeno také odpovídající vzdělání. Na podporu toho vyvinul psycholog M.L. Fick test inteligence, aby „prokázal“ podřadnost „barevných kst“ a jak je jejich schopnost se vzdělávat omezená.⁴⁰

Není divu, že když miliony lidí musí čelit podřadnému vzdělávání, nezaměstnanosti, chudobě

a následně nízké morálce, dojde ke zřízení psychiatrických ústavů, nebo že oprávněné a normální reakce na útlak budou označeny jako „duševní porucha“.

Více než 30 let byly na základě tajné dohody mezi vládou a soukromou společností Smith Mitchell & Co. provozovány „speciální“ psychiatrické ústavy, které zadržovaly a „lčily“ černošské pacienty. Vláda apartheidu garantovala 90 % obsazenost. Desetitisíce černochů byly proti své vůli uvězněny, drogovány a bez anestetik vystavovány bolestivým elektrošokům, protože anestetika byla „příliš drahá“, aby se používala na černochy. Černoši byli pronajímáni firmám na neplacenou práci, kdy pod pláštíkem „průmyslové terapie“ vyráběli ramínka, kartáče, rohožky, prostěradla a další věci.

Celou tuto věc odhalili členové Scientologické církve a Občanské komise za lidská práva v roce

Psychiatrické tábory otroků

Rasistický psycholog Hendrik Verwoerd, který se v roce 1958 stal premiérem Jihoafrické republiky, vydal první segreganční předpisy v zemi v roce 1930, čímž položil základy pro apartheid a spolu s ním pro psychiatrické tábory otroků, kde byly uvězněny desetitisíce černochů a nuceny pracovat v otrěsných podmínkách.

Hendrik Verwoerd

1974, v důsledku čehož psychiatři přesvědčili vládu apartheidu k novelizaci zákona o duševním zdraví, která z podávání zpráv o podmínkách v jakékoli psychiatrické léčebně nebo jejich fotografování udělala *trestný* čin. CCHR s touto věcí šla mimo Jihoafrickou republiku a své důkazy nahlásila Světové zdravotnické organizaci (WHO). WHO v roce 1977 reagovala vyšetřováním psychiatrických táborů. Zpráva o jeho nálezech z roku 1983 odsoudila používání pacientů na neplacenou práci: „Tato situace nemá ani v dějinách ani v současném stavu psychiatrické péče obdoby; zcela určitě ale připomíná vlastnění otroků a obchodování s nimi.“⁴¹

Také se odvolávala na jiné vyšetřování, které podpořilo domněnky CCHR o nevysvětlených úmrtích pacientů: „Nejvíce šokujícím zjištěním našeho vyšetřování byl vysoký počet zbytečných úmrtí černošských pacientů v zařízeních firmy Smith Mitchell. V žádném zařízení jsme neobjevili důkaz o odpovídající lékařské péči v průběhu posledního onemocnění pacienta... Viděli jsme zdravotní karty černošských pacientů ve věku 40 a 50 let, které zjevně nechali zemřít.“

Když v roce 1994 apartheid skončil, CCHR pomohla iniciovat vyšetřování ministerstva zdravotnictví ve věci zanedbávání péče a rasizmu v psychiatrických léčebnách. Šetření objevilo hrubé zneužívání pacientů, falšované úmrtí zprávy a obecně špatné zacházení s pacienty.⁴² Psychiatrické tábory byly reformovány.

Psychiatr dr. Frederick Goodwin, ředitel NIMH přirovnal na začátku 90. let černošskou městskou mládež k „hyperagresivním“ a „hypersexuálním“ opicím v džungli, aby zdůvodnil to, že jim budou podávány psychiatrické léky.

CCHR v roce 1997 předložila svědectví o zločinech apartheidu páchaných psychiatry a psychology Komisi pravdy a smíření Jihoafrické republiky (South African Truth and Reconciliation Commission). Psychologická společnost Jihoafrické republiky nakonec připustila, že psychologické studie byly úmyslně zaměřeny na diskreditování černošů jako intelektuálně podřadných.⁴³

Náprava účinků apartheidu bude trvat dlouho, zejména z důvodu překážek vytvořených psychiatrickým průmyslem. V roce 1999 oslovil zmocněnec CCHR Lawrence Anthony Světovou psychiatrickou asociaci jménem vlády Jihoafrické republiky, kdy uvedl, že Společ-

nost psychiatrů Jihoafrické republiky „nepřipustila žádnou vinu či zodpovědnost“ za svou roli ve zvrstvech apartheidu. Naopak, místo toho hovořila o vládním „zneužívání nebo možném zneužívání psychiatrie“.⁴⁴

Ničivý dopad psychiatrie v USA

Do psychiatrického „léčení“ menšin také spadá řada nejbarbarštějších experimentů, které kdy byly ve jménu „vědeckého“ výzkumu vykonány.

V 50. letech v New Orleans byly černošským vězňům implantovány do jejich mozků experimentální elektrody. Pokusy prováděl dr. Robert Heath z Tulaneovy univerzity a Australan dr. Harry Bailey. Bailey se později chlubil na své přednášce zdravotním sestřám, že si vybrali pokusné osoby, neboť bylo

„levnější používat negry než kočky, protože to byla všude přítomná a levná experimentální zvířata“.⁴⁵

Heath také prováděl tajné testy financované CIA, při nichž používal LSD a drogu zvanou bulbocapnin, která při určitých dávkách vyvolává těžkou strnulost. Experimenty prováděl na afroamerických věznicích v Louisianské státní věznici s cílem určit, zda bulbocapnin může způsobit „ztrátu řeči, ztrátu citlivosti na bolest, ztrátu paměti [a] ztrátu síly vůle...“⁴⁶

Ve Výzkumném centru pro závislosti amerického Národního institutu duševního zdraví (NIMH) v Kentucky dostávali v polovině 50. let drogově závislí afroameričané LSD a díky této droze byli mnozí z nich udržováni ve stavu halucinací nepřetržitě 77 dní. Ve stejném centru byli v 60. letech používáni zdraví afroameričané jako pokusné subjekty pro experimentální drogu BZ, určenou pro vedení chemické války, která byla stokrát silnější než LSD.

V 70. letech podporoval NIMH jedny z nejskry-

*Obrození
Ku-Klux-Klanu
v roce 1915 se
kryje s nárůstem
eugenického
rasizmu
v Americe.*

ŠKODLIVÁ FILOZOFIE Dopad psychiatrického rasizmu v USA

Z mrtvýchvstání Ku-Klux-Klanu na začátku 20. století se událo v době, kdy se široce propagovala politika psychiatrické rasové hygieny. Thomas Dixon jr., který oslavoval hrdinské činy KKK v roce 1905, studoval práce britského psychologa a sociologa Herberta Spencera, který vymyslel pojem „přežití nejschopnějších“. Spencer věřil, že řada lidí je nezpůsobilá a měla by rychle zemřít, zatímco selektivní rozmnožování těch „nejschopnějších“

by mohlo přinést nadřazenou rasu. Dixon se následně podepsal pod tři rasistické knihy. V první, *Skrvrny leoparda (The Leopard's Spots)*, došel k závěru, že míru lze dosáhnout jen separací ras. Tvrdil, že „začátek rovnosti ‚negrů‘ je začátkem konce života tohoto národa“. Eugenické hnutí pomohlo podpořit cíl KKK, když se Hiram Wesley Evans, velký čaroděj KKK v roce 1923 ve svém projevu ke „Dni klanu“ odkazoval na vůdce eugeniky.

Harry Bailey

V 50. letech se v New Orleans používali pro psychochirurgické pokusy černošští vězni. Pokusy prováděl dr. Robert Heath z Tulaneovy univerzity a australský psychiatr dr. Harry Bailey. Bailey se chlubil, že používali černochoy, neboť bylo „levnější používat ‚negry‘ než kočky, protože to byla všudypřítomná a levná experimentální zvířata“.

Robert Heath

tějších a nejobornějších experimentů vůbec, zaměřených na afroameričany a hispánce. Následně po výtržnostech ve Watts (afroamerická část Los Angeles) vytvořil Lois Jolyon West z neuropsychiatrického institutu UCLA (University of California Los Angeles) teorii, že tyto události byly spojeny s genetickými a rasovými faktory a že ti, co byli nejvíce náchylní k takovému násilí, byli převážně mladí černoši z měst. Navrhnul „Iniciativu proti násilí“, která by dohlédla na to, že pachatelé budou léčeni psychochirurgií a chemickou kastrací. Westova představa byla odzkoušet svůj léčebný plán na dvou středních školách – jedné černošské a druhé americko-mexické. (Protesty vedené CCHR a dalšími dosáhly zrušení vládního financování tohoto „výzkumného“ projektu.)

Dr. Ernst Rodin, vedoucí oddělení neurologie

kliniky Lafayette v Detroitu ve státě Michigan tvrdil, že děti s omezenou inteligencí začnou být často násilnické, když se s nimi zachází jako s „rovnými“. Rodin požadoval, aby se „hloupí mladíci, kteří vyvádějí“ kastrovali, podobně jako dobytek.⁴⁷

Negativní škatulkování a porovnávání černochoy se zvířaty v NIMH pokračovalo. V roce 1992 přirovnal psychiatr dr. Frederick Goodwin, ředitel NIMH černošskou městskou mládež k „hyperagresivním“ a „hypersexuálním“ opicím v džungli.⁴⁸

Druhá „iniciativa proti násilí“ NIMH se zaměřila na již 5leté děti. Vědeckým ospravedlněním bylo provedení výzkumu s cílem zjistit, zda afroamerické a hispánské děti nemají gen násilí, který by se dal ovládat psychiatrickými léky. Dětem se měly dávat léky známé vyvoláváním násilnického chování.

Dr. Seth Farber, ředitel Sítě proti donucovací psychiatrii v té době prohlásil: „Stejně tak jako nacisté... to, co [psychiatrii] chtějí, je udělat z černošské mládeže obětního beránka, dávat jim drogy a vzít práva jejich rodičům. Je to pobuřující, rasistický a utlačovatelský plán.“

Psychiatrii a psychologové z USA dnes drze požadují mnohem víc finančních prostředků na výzkumy, protože afroameričané, domorodí američtí indiáni a hispánci jsou nadměrně zastoupeni mezi „duševně nemocnými“. „Vymítání ďábla bičem“ nahradila u těchto etnik psychochirurgie, elektrické šoky a psychiatrické léky. Výsledky jsou zřejmé, zejména ve vnitřních částech měst. Rasovým menšinám se

začaly ve zcela nové míře dávat psychotropní, zákonem povolené drogy. To se stalo úvodem do nové vlny drogové závislosti následované strmě rostoucí kriminalitou, negramotností a nezaměstnaností. Rodiny s jen jedním rodičem jsou dnes běžné. Příliš mnoho černošských a hispánských mužů je v porovnání se zbytkem populace ve vězení. Důkazy o rasové zaujatosti se jen hemží, NIMH přesto sype miliony a miliony do výzkumu „náchylných“ menšinových populací a jejich „agresivního“ chování.

Bývalý klinický psycholog, zmocněnec CCHR William Tutman varuje: „Utlačovat rasu, a potom její reakci označit za ‚duševní nemoc‘, je nejen morálně špatné, je to zločinné a podvodné.“

PŘÍPADY ZNEUŽITÍ Rasismus ve Velké Británii

Dne 30. října 1998, měl David „Rocky“ Bennet, 38letý muž afrokaribského původu žijící v Anglii, hádku s bělošským pacientem kvůli telefonu v psychiatrickém zařízení. Personál Bennetta vzal, aby jej oddělil od zbytku pacientů. To jej nazlobilo ještě víc. Personál ho pak srazil na zem a držel 25 minut obličejem k podlaze. Křičel: „Slezte ze mě, slezte ze mě, nemůžu dýchat. Pusťte mi krk... Oni mě zabijou...“ Jeho křik byl ignorován. Pak přestali – David byl mrtvý.

Šetření koronera z května 2001 určilo „úmrtí způsobené nehodou, zhoršenou zanedbáním“.

Bennettova rodina požádala o vládní vyšetřování jeho smrti a podařilo se jí ho dosáhnout. Jeho výsledkem byla zpráva z února 2004, která vykreslila ponurý obrázek „ústavního rasizmu“ v rámci systému duševního zdraví země. Sir John Blofeld, soudce vrchního soudu ve výslužbě uvedl: „Černošské a menšinové komunity mají obavy před NHS [Národní zdravotní péčí – National Health Service]: když se tito lidé zapletou s oblastí péče o duševní zdraví, budou dlouhodobě zavřeni, jestli ne na doživotí, a budou léčeni léky, které je mohou nakonec zabít.“

■ Desmonda McLeana ve 14 letech znásilnili. O svém soužení nemluvil, což jeho rodině dělalo starosti. Po domácí hádce byl v Anglii přijat na psychiatrické oddělení pro dospělé: „Kdykoli jsem dal najevo jakoukoli nelibost nad tím, co se se mnou děje, skočili na mě čtyři nebo pět dospělých, stáhli mi kalhoty a do zadku mi vrazili jehlu. Ta jehla jim dává velkou kontrolu nad vašimi

Kdykoli černoši vykazují nějaké příznaky ‚psychiatrických‘ problémů, jsou označeni za paranoidní schizofreniky nebo psychotiky.

– Desmond McLean

emocemi. Kdykoli černoši vykazují nějaké příznaky psychiatrických problémů, jsou označeni za paranoidní schizofreniky nebo psychotiky. Je to proto, že oni nerozumí tomu, odkud černoši pocházejí a jak vyjadřujeme své pocity frustrace.“

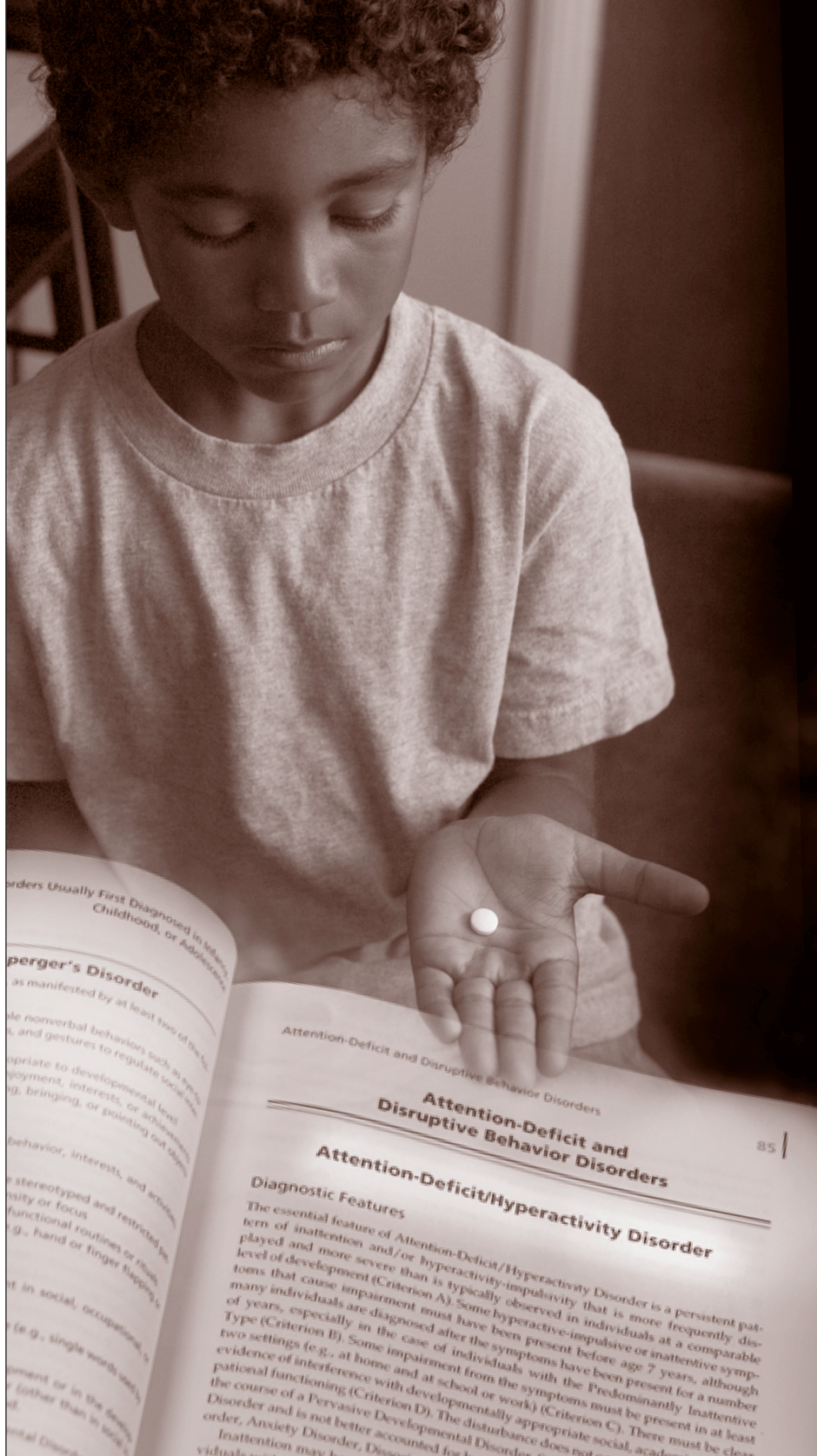
DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Americká Prezidentská komise pro kvalitu vzdělávání odhaluje, že 40 % dětí ve zvláštních školách v USA dostalo lživé označení „porucha učení“ jednoduše proto, že je nikdo neučil číst.

2 Pro menšiny v mnoha částech světa je zvláštní školství převlečeným psychiatrickým rasizmem, nástrojem, jak učinit miliony dětí závislé na psychiatrických léčích pozměňujících způsob myšlení a chování.

3 Děti, které užívají léky amfetaminového typu nebo jiné předepisované psychotropní drogy, si ve škole nevedou lépe.

4 Mladiství, kterým byly předepsány psychiatrické léky, byli zodpovědní za mnoho případů střelby na školách. Mezi vedlejší účinky těchto léků patří násilnické chování, mánie a sebevražedné chování.

Stále více dětí dostává diagnózu ADHD, „choroby“, jejíž existence nebyla nikdy klinicky prokázána, která však přináší zisk průmyslu duševního zdraví.

KAPITOLA TŘI

Zotročování děti pomocí drog

V březnu 2003 v USA uvedla zpráva Goldwaterova institutu „Rasa a nezpůsobilost: Rasové předsudky v arizonském zvláštním školství“ (Race and Disability: Racial Bias in Arizona Special Education), že „z testovaných absolventů čtvrté třídy bylo 60 % studentů jak z nízkopříjmových tak z afroamerických rodin ‚pod minimem‘ u posledních celonárodních zkoušek hodnotících vzdělávací pokrok“.⁴⁹

Podle Goldwaterova institutu jsou „strmé počty nesprávně označených studentů ohromující. A co je horší, v převážně bělošských školních obvodech jsou menšinoví studenti klasifikováni jako nevzdělatelní ve značně vyšší míře.“⁵⁰

U černošských studentů je třikrát vyšší pravděpodobnost než u bělochů, že budou označeni za duševně zaostalé.

I když černošští studenti tvoří jen 16 % školní populace v USA, představují téměř 32 % všech studentů v programech pro mírnou mentální zaostalost.

Článek v *U.S. News and World Report* z roku 1993 uvedl, že ve 39 státech byli černoši nadměrně zastoupeni v programech zvláštního školství.

O deset let později odhalila americká Prezidentská komise pro kvalitu vzdělávání (President's Commission on Excellence in Education), že 40 %

děti ve zvláštních školách dostalo označení „porucha učení“ jednoduše proto, že je nikdo neučil číst.

V jednom internetovém článku napsal Gary Orfield: „Nepřiměřené zařazování černých chlapců do zvláštních škol vytvořilo ‚gheto v ghetu‘. Pro řadu těchto dětí je to přímá cesta do vězení. Vezme se zlý problém a vloží se do jiného, ještě horšího problému. Je to prostě bezohledné.“⁵¹

Podle Asa Hilliarda, profesora pro městské vzdělávání na Státní univerzitě v Georgii: „Když nazvete dítě retardovaným, když není, nebo řeknete, že je nevzdělatelné, když není, a separujete jej pro speciální [zvláštní] výuku, která není speciální, problémy to komplikuje.“⁵²

Vzdělávání ve zvláštních školách znamená pro menšiny nepřetržitý, avšak skrytý psychiatrický rasismus. Je to nástroj, jak učinit miliony dětí závislé na psychiat-

rických lécích pozměňujících způsob myšlení a chování tím, že se jim dá označení „neschopnost vzdělání“ - při nákladech 28 miliard dolarů ročně z peněz amerických daňových poplatníků.

Psychiatři a psychologové používají *Diagnostický a statistický manuál duševních chorob (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders – DSM-IV)* Americké psychiatrické asociace a kapitolu duševních poruch evropské *Mezinárodní klasifikace nemocí*

U černošských studentů je třikrát vyšší pravděpodobnost než u bělochů, že budou označeni za duševně zaostalé. I když afroameričtí studenti tvoří jen 16 % školní populace v USA, představují téměř 32 % všech studentů v programech pro mírnou mentální zaostalost.

Řada knih ukazuje, že zdravotní a vzdělávací problémy mohou samy o sobě zapříčinit problémy s pozorností a chováním, a tím diskreditují monopol poruch chování založený na „ADHD“.

pro ospravedlnění těchto zneužití.

DSM je podle profesora Herba Kutchinsa, spoluautora knihy *Dělají z nás blázny (Making Us Crazy)* „nespolehlivá klasifikační soustava“. „Obhájci otroctví, zastánci rasové segregace... se neustále pokoušejí ospravedlnit útlak vymyšlením nových duševních nemocí a udáváním vyšší úrovně abnormality u afroameričanů nebo ostatních menšin.“⁵³

Psychiatři doslova „hlasují“, zda by se skupina symptomů měla nebo neměla považovat za „duševní poruchu“, která se zařadí do DSM.

Psychiatři mohou za použití tohoto manuálu podvodně diagnostikovat každé dítě jako případ „syndromu hyperaktivity a snížené pozornosti“ (Attention Deficit Hyperactivity Disorder – ADHD). Mezi „symptomy“ patří „nedokáže si hrát klidně“, „často nadměrně mluví“, „často ztrácí věci“, „neplní

„Obhájci otroctví, zastánci rasové segregace... se neustále pokoušejí ospravedlnit útlak vymyšlením nových duševních nemocí a udáváním vyšší úrovně abnormality u afroameričanů a ostatních menšin.“

— profesor Herb Kutchins, spoluautor knihy *Dělají z nás blázny*

domácí úkoly, obvyklé práce či jiné povinnosti...“ a „často neklidně pohybuje rukama nebo nohama nebo se vrtí na židli.“ Jinými slovy, psychiatři definují a označují normální dětské chování jako duševní chorobu. Předpis vždy zní na psychiatrický lék se škodlivými

vlastnostmi pozměňujícími myšlení a chování.

Psychiatři si pro ospravedlnění drogování dětí psychiatrickými léky vymysleli další neověřenou teorii, jako například chemickou nerovnováhu v mozku. Neexistuje nic takového jako chemická nerovnováha. Dr. Mary Ann Blocková, autorka knihy *Už žádný ADHD (No More ADHD)* poukazuje: „Psychiatr neprovádí žádné testy, vyslechne si průběh potíží a pak předepíše lék.“

Léky předepisované na ADHD doprovází řada vedlejších účinků a rizik. Následuje jejich krátký soupis:

■ Metylfenidát (Ritalin), hlavní předepisovaný lék je silnější než kokain a úřady pro boj s narkotiky jej klasifikují za stejně škodlivý a návykový jako morfium a opium.⁵⁴

■ Mezi vedlejší účinky metylfenidátu patří změny krevního tlaku a pulzu, arytmie (porucha srdečního rytmu), ztráta na váze a toxické (jedy zapříčiněné) psychózy. Při vysazení je rizikem sebevraždy.⁵⁵

■ Děti užívající psychotropní léky amfetaminového nebo jiného typu nemají lepší výsledky ve škole. Nedokončí stejný počet kurzů (ročníků) a zanechávají studia stejně často jako děti, které léky neužívají.

■ Zdá se, že vlády konečně tento podvod prohlédly.⁵⁶ V roce 2003 a 2004 oznámila britská vláda lékařům, aby lidem mladším 18 let nepředepisovali antidepresiva typu selektivní inhibitor zpětného vychytávání serotoninu (SSRI), připomínajíc potenciál těchto léků zapříčínujících sebevražedné sklony.

■ V roce 2004 vydal americký úřad pro kontrolu potravin a léků (FDA) podobné varování jako australské, kanadské a evropské úřady. Ve svém „doporučení pro veřejné zdraví“ uvedl: „Úzkost, rozrušení, záchvaty paniky, nespavost, podrážděnost, nepřátelství... akatzie (závažný neklid)... a mánie byly hlášeny u dospělých a pediatrických pacientů léčených antidepresivy [SSRI]...“⁵⁷ V září stejného roku poradní shromáždění FDA také doporučilo umístit na obaly antidepresiv SSRI zvláštní varování uvádějící riziko sebevraždy.

■ Takové varování nestačí: Mladiství, kterým byly předepsány psychiatrické léky, byli zodpověd-

ni za řadu případů střelby na školách. Nejznámějším byl případ ze školy Columbine v USA. Za vedlejší účinky těchto léků se dnes uznává také násilnické chování, mánie a vraždy.

Fred Shaw, prezident Comptonské pobočky Národní asociace pro pokrok barevných lidí (NAACP), bývalý zástupce šerifa v Los Angeles, který dnes vlastní a spravuje internátní domov (alternativa vězení) pro chlapce, říká: „Jednám s afroamerickými teenagery, kteří byli označeni za podřadné, dostává se jim podřadného vzdělání a říká se jim, že mají něco v nepořádku s mozkiem, co vyžaduje silnou ‚medikaci‘ pozměňující způsob myšlení a chování. Nemají žádnou naději a nevidí před sebou žádnou budoucnost. Je to recept na zločin a sebevraždu.“

Sheila Ausová vypráví o své zkušenosti: „Škola mi dala na výběr buď dát [mé dceři] léky nebo ji přeřadit do hodin zvláštního vzdělávání. Nakonec jsem ustoupila a dovolila školním psychiatrům předepsat léky... Dcera začala mít halucinace, byla fyzicky agresivní, zlá a neovladatelná. Informovala jsem školu, že chci užívání [stimulans] přerušit. Zavolali úřad na ochranu dítěte a nahlásili, že zanedbávám zdravotní potřeby dítěte, protože mu nechci dávat potřebné léky. Musí se něco udělat, aby se tahle šílenost zastavila. Psychiatři bohatnou, zatímco moje dcera a bezpočet dalších dětí se už nikdy nemusí ze způsobené škody uzdravit.“⁵⁸

Shaw dodává: „Řešením není děti dále označovat nebo jim dávat psychologické či psychiatrické služby, ale poskytnout jim účinné vzdělávací programy a vybavit je znalostmi a schopnostmi zodpovědně žít.“

„Psychiatr neprovádí žádné testy. Vyslechne si průběh potíží a pak předepíše lék.“

– Doktorka Mary Ann Blocková,
autorka knihy *Už žádný ADHD*

SMRTELNÉ RIZIKO

Psychologické školní programy

Školy po mnoho let používají destruktivní psychologické osnovy. O „zvládnání hněvu“ se tvrdí, že lidi učí ovládat svou agresivitu a hněv, „řešení konfliktů“ má člověku pomoci vyřešit konflikt bez toho, aby se uchýlil k násilí. Přesto při jedné hodině zvládnání hněvu zbil chlapec svého spolužáka tak otřesně, že po šesti dnech byl ještě v nemocnici.⁵⁹

Další psychologický experiment, „výchova k umírání“, se používal v mnoha zemích od 70. let, požaduje po dětech, aby diskutovaly o sebevraždě a psaly své vlastní závěti a epitafy.

■ Do jedné z amerických hodin „výchovy k umírání“ patřil převoz studentů na opuštěný břeh řeky, kde pozorovali napodobeninu dějiště zločinu včetně „rozčtvrcené figuríny v kufru auta, odříznuté ruky v potravinovém vaku a zkrvavené pilky“.⁶⁰

■ V japonském Kjótu se učitel v bizarním pokusu poučit děti o násilí zamaskoval čepicí a tmavými brýlemi a za máchání půlmetrovou kovovou tyčí vtrhl do třídy jedenáctiletých dětí, které ve snaze utéci klopytaly přes stoly a židle.⁶¹

■ Joey, 8letý afroamerický chlapec se ve škole zúčastnil hodiny „řešení problémů“. Ukázali mu film zobrazující, jak si mladý chlapec ve snaze se zabít váže kolem krku provaz. Chlapec ve filmu mluví o tom, že ho ve škole nemají rádi, že ho trápí a znepokojuje dospívání. Joeyho matka o programu nevěděla, protože rozvrh uváděl jen, že jde o „sociální vědy“. O dva dny později vešla

do jeho pokoje a našla jej, jak na provaze visí z palandy.

■ Pachatelé střelby na střední škole Columbine, Eric Harris a Dylan Klebold jsou ukázkovým příkladem selhání programů „zvládnání hněvu“ a „výchovy k umírání“. Harris užíval anti-depresivum, které často vyvolává násilnickou máni. Klebold a Harris měli soudem nařízeno podstoupit psychologické poradenství, mimo jiné „zvládnání hněvu“. Účastnili se také školní „výchovy k umírání“.

„Dejme průmyslu duševního zdraví povel k odchodu z našich domácností a škol.“

– Beverly Eakmanová,
autorka pedagogické literatury

Jako součást hodiny „výchova k umírání“ byli studenti požádáni, aby si představili svou vlastní smrt. Harris měl následně sen, v němž on a Klebold začali střílet v nákupním středisku. O svém snu napsal a práci předal učiteli psychologie. Harris a Klebold pak sehráli sen

tak, že zastřelili 12 studentů, učitele a sebe.⁶²

Pod vlivem psychiatrů a psychologů doporučila v roce 2003 americká prezidentská Komise nové svobody pro duševní zdraví „...včasné rozpoznání problémů s duševním zdravím u dětí a dospělých – pomocí rutinního a detailního testování a screeningu“ ve školách.⁶³

Dnes se provádí screening nebo „profilace“ dětí za použití dotazníků, které se dotazují na postoje a chování studentů a jejich rodičů. Tato šetření obsahují např. otázky „Jak často jsi někoho udeřil nebo zbil během posledních 12 měsíců?“ nebo „Ukradl něco v obchodě?“ Jiné otázky se ptají, jak často si vzali kokain, měli

pohlavní styk, cítili se „smutní nebo deprimovaní“ a jak často jim rodiče říkají, že je milují.⁶⁴

Psychiatri prosazují povinný „screening na depresi“ pro školáky. Jeden screeningový program ve Spojených státech pokládá studentům otázky, jako např.: „Existovala doba, kdy tě nic nebavilo a kdy jsi se prostě o nic nezajímal?“ „Existovala doba, kdy jsi cítil, že nemůžeš nic udělat dobře a že nevy-padáš tak dobře nebo inteligentně jako jiní lidé?“⁶⁵

Při dostatečném počtu „správných“ odpovědí tvrdí další dotazník s názvem „Program diagnostického interview pro děti“ (Diagnostic Interview Schedule for Children – DISC), že údajně může prověřit přítomnost 18 psychiatrických poruch.⁶⁶

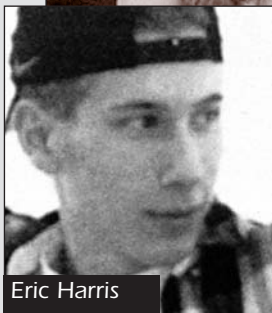
Dítě se pak pošle k psychologovi nebo psychiatrovi a obvykle se mu pře-depíší léky.

Dr. Joseph Glenmullen z lékařské fakulty Harvardské univerzity říká, že tento dotazník na symptomy používaný k „diagnostikování“ deprese „může vypadat vědecky“, ale „když člověk prozkoumá pokládané otázky a používané stupnice, jedná se o zcela subjektivní měřítka...“⁶⁷

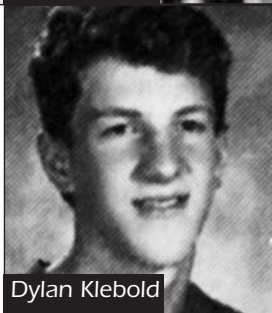
Autorka publikací o vzdělávání Beverly Eakmanová varuje: „Pojem ‚screening‘ dostává nový význam, neboť děti a následně jejich rodiče se dnes vyhodnocují co do údajných ‚ukazovatelů‘ psychologických poruch...“, a výsledky těchto analýz jdou do provázaných elektronických [datových] systémů...“⁶⁸ Její rada? „Dejme průmyslu duševního zdraví povel k odchodu z našich domácností a škol.“⁶⁹

VYTVOŘENÍ ZABÍJÁCI

Studenti střední školy Columbine Eric Harris a Dylan Klebold zabili učitele, 12 spolužáků a nakonec sebe při vražděném útoku v roce 1999, který se stal poté, co chlapci podstoupili soudem nařízené psychologické poradenství a program „zvolávání hněvu“. Navíc se ve škole účastnili hodin „výchovy k umírání“, kde jim bylo řečeno, aby si představili svou vlastní smrt. V době vraždění Harris také užíval antidepresivum známé vyvoláváním agresivního chování.

Eric Harris

Dylan Klebold

DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Veškerý psychiatrický a psychologický rasistický vliv v některých zemích – u soudů, policie, ve věznicích, školách a na univerzitách – musí být vymýcen a nikdy více se již nesmí používat pro oslabování a degradaci lidí.

2 Je nutné používat odpovídající nepsychiatrická lékařská vyšetření, aby se zjistilo, zda nežádoucí chování daného člověka nebo dítěte není způsobeno nediagnostikovaným tělesným problémem.

3 Psychiatrická profese má finanční zájem na tom, aby rasistické myšlenky nadále ovlivňovaly společnost. Způsob, jak zajistit ochranu před jejich následky, je nadále identifikovat a omezovat vliv přesného zdroje tohoto společenského jedu – jednotlivých psychiatrů a psychologů.

KAPITOLA ČTYŘI

Vytváření lepší budoucnosti

Jihoafriický prezident Nelson R. Mandela ve své autobiografii *Dlouhá cesta ke svobodě (Long Walk to Freedom)* uvádí: „Ze zkušenosti mimořádné lidské katastrofy, která trvala příliš dlouho, se musí zrodit společnost, na kterou bude hrdé celé lidstvo... Nikdy, nikdy a už nikdy více se nestane, aby tato krásná země opět zažívala útlak člověka člověkem... Slunce nikdy nezapadne nad tak nádherným výdobytkem lidstva...“

Abychom dosáhli žádoucí společnosti je nutné jasně identifikovat psychiatrické a psychologické původce apartheidu a podobných „mimořádných lidských katastrof“.

Isaac Hayes říká: „Děti jsou nadějí naší kultury, ať už černé, hispánské, indiánské či jiných ras. Skutečně potřebuje městská mládež zneprátená chudobou, podřadným vzděláváním, nezaměstnaností a rozvrácenými rodinami dostávat léky, které z ní udělají násilníky? Tento boj je o mentálním otroctví.“

V roce 2003, jako odpověď na toto „mentální otroctví“ – psychiatrické označování a léky – schválila jednohlasně Národní asociace pro

pokrok barevných lidí (NAACP) rezoluci na podporu federální legislativy, která ochrání děti před vnučováním psychiatrických léků ve školách.

Musí být prosazena odpovídající vyšetření, aby se zjistilo, zda nežádoucí chování dítěte není způsobeno nedignostikovaným tělesným problémem.

Mezi početné faktory, které odpovídají kri-

tériím pro „ADHD“, ale které lze přesně diagnostikovat jako alergické reakce nebo nedostatek vitamínů či výživných látek v těle, patří:

■ Vysoký obsah olova z okolního prostředí může děti vystavit riziku selhání ve škole a delikventního chování. Vysoká hladina rtuti v těle může také zapříčinit rozčilení.

■ Prostředky na hubení hmyzu mohou způsobit nervozitu, špatné soustředění, podrážděnost, potíže s pamětí a depresi.

■ Přemíra cukru může člověku způsobit „přílišnou aktivitu“ či „hyperaktivitu“. Rychlé občerstvení dnešních dnů, které má často nedostatečnou výživnou hodnotu, může dramatickým způsobem ovlivnit chování člověka.

„Ze zkušenosti mimořádné lidské katastrofy, která trvala příliš dlouho, se musí zrodit společnost, na kterou bude hrdé celé lidstvo... Nikdy, nikdy a už nikdy více se nestane, aby tato krásná země opět zažívala útlak člověka člověkem... Slunce nikdy nezapadne nad tak nádherným výdobytkem lidstva...“

– prezident Nelson R. Mandela,
Dlouhá cesta ke svobodě, 1994

Špatné jídlo či nedostatečná výživa může vyvolat úzkost a ostatní behaviorální nebo duševní problémy.

Pomoc dětem, nikoli zrada

Michaelovi bylo osm let, když ve škole dostal diagnózu „ADHD“ a předepsané psychiatrické léky. Jeho matce se to nelíbilo, ale psychologové a psychiatři jí řekli, že když Michael nebude užívat svoji „medikaci“, nebude mu dovoleno ve škole zůstat. Po užití léků začal vyrušovat, hádal se s rodiči a utekl z domova. Jeho matka Patricie si uvědomila, že toto chování začalo po užívání léků. Vyhledala pomoc lékařky, která nepředepisuje psychiatrické léky. Ta zjistila, že Michael trpí vážnými alergiemi, jejichž projevy byly totožné s tím, co psychiatři uvádějí jako „ADHD“. Lékařka mu pomalu léky vy-

sadila a zajistila, že nebude jíst jídla, na která měl vážné reakce. Šel také na doučování, aby dohnal, co zameškal, když byl pod vlivem léků. Začal být zase jako dřív. Dnes je z něj otevřený mladík, který umí rozebrat a složit počítač rychleji než jeho otec a chce se stát filmovým režisérem.

Fred Shaw vypráví svůj zážitek: „Přivezli k nám do domova černého chlapce s diagnózou ADD [syndrom snížené pozornosti]. Ošetřující psycholog řekl, že bychom ho neměli brát. Protože údajně trpěl ADD, zeptal jsem se ho na pár základních otázek: ‚Jak nejdéle si mluvil s nějakou dívkou po telefonu?‘ ‚Tři až pět hodin,‘ odpověděl. ‚Pamatuješ si, co říkala?‘ ‚Pamatoval si všechno. ‚Jak dlouho můžeš hrát počítačovou videohru?‘ Řekl mi, že ji hrával osm hodin v jednom kuse. ‚A co knížky? Umíš číst?‘ Řekl mi, že čte knihy od začátku až do konce – ty, které se mu líbily. Také hrál basketbal po celou hrací dobu. Takže jsem viděl, že mohl věnovat pozornost čemukoli, co jej zajímalo.“⁷⁰

Dopování dětí psychiatrickými léky je jen jedním z aspektů psychiatrického útoku na menšiny nebo jiné rasistické cíle a ochrana dětí vyžaduje obrovskou ostražitost všech rodičů. Avšak psychiatrická profese má finanční zájem na tom, aby rasistické myšlenky nadále ovlivňovaly naše budoucí generace.

Psychiatrická profese má finanční zájem na tom, aby rasistické myšlenky nadále ovlivňovaly naše budoucí generace.

ká profese má finanční zájem na tom, aby rasistické myšlenky nadále ovlivňovaly naši společnost. Způsob, jak zajistit svobodu před jejich následky, je neustále identifikovat a omezovat vliv přesného zdroje tohoto společenského jedu – jednotlivých psychiatrů a psychologů.

DOPORUČENÍ

Doporučení

- 1** Pokud jste rodičem či prarodičem, promluvte si – bez ohledu na vaši rasu – s učitelem vašeho dítěte a ujistěte se, že dítě plně rozumí svým vzdělávacím materiálům, učilo se hláskovat a je schopno ve třídě používat jednoduchý slovník k definování a úplnému porozumění slovům. Trvejte na tom, aby se k řešení vzdělávacích problémů používalo doučování, ne psychiatrické léky.
- 2** Pokud vaše dítě vykazuje behaviorální nebo jiné problémy, potřebujete najít kompetentního a pečlivého nepsychiatrického lékaře, který provede úplné tělesné vyšetření s cílem zjistit, zda daný problém nezpůsobuje neléčený tělesný stav.
- 3** I když CCHR neposkytuje právní poradenství, s pomocí kompetentní právní rady můžete zabránit psychiatrům a psychologům, aby prováděli jiné léčebné úkony než nezbytné k záchraně života a zdraví dítěte a potažmo nutili vaše dítě do užívání silných psychiatrických léků. CCHR vám s tím může pomoci.
- 4** Pokud víte o psychiatrovi či psychologovi, který zneužívá vašeho přítele, člena rodiny či souseda, podejte na pachatele a jeho léčebnu trestní oznámení. CCHR vám může pomoci.
- 5** Pokud opravdu máte problém, promluvte si s někým, komu důvěřujete – s rodičem, sourozencem, přítelem, učitelem nebo duchovním. Získejte opravdovou pomoc, nikoli psychiatrickou a psychologickou zradu.
- 6** Nakonec je nutné odstranit psychiatrii a psychologii ze všech vzdělávacích, nápravných, justičních a dalších společenských systémů. Stát by neměl nikdy financovat jejich vnucované a nefunkční metody.

Mezinárodní občanská komise za lidská práva

O občanská komise za lidská práva (CCHR) byla založena v roce 1969 Scientologickou církví za účelem vyšetřování a odhalování porušování lidských práv psychiatrů a za účelem očistění oblasti duševního léčení. Dnes má více než 130 poboček v 31 zemích. Její výbor se skládá z poradců, kteří se nazývají zmocněnci, mezi něž patří lékaři, právníci, pedagogové, umělci, podnikatelé a obhájci občanských a lidských práv.

I když CCHR neposkytuje lékařské ani právní poradenství, úzce spolupracuje s lékaři a podporuje uplatňování medicíny. Klíčovou věcí, na kterou se zaměřuje, je psychiatrické podvodné používání subjektivních „diagnóz“ postrádajících náležitě vědecké nebo lékařské opodstatnění. Psychiatrie na základě těchto lživých diagnóz obhajuje a předepisuje život poškozující léčebné postupy, mezi nimi používání psychotropních léků, které zakrývají skryté potíže pacienta a brání mu v jeho uzdravení.

Její práce je v souladu s Všeobecnou deklarací

lidských práv OSN, zejména následujícími ustanoveními, která psychiatři denně porušují:

Článek 3: „Každý má právo na život, svobodu a osobní bezpečnost.“

Článek 5: „Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.“

Článek 7: „Všichni jsou si před zákonem rovni a mají právo na stejnou ochranu zákona bez jakéhokoli rozlišování.“

Skrze lživé diagnózy psychiatrů, stigmatizující označení, zákony umožňující snadné omezení či zbavení osobní svobody, brutální odosobňující „léčbu“ jsou poškozovány tisíce lidí a jsou jim odpírána jejich nezcizitelná lidská práva.

CCHR se zasloužila o stovky reforem tím, že vypovídala při legislativních jednáních a prováděla veřejná slyšení o psychiatrickém zneužívání, jakož i spoluprací s médii, s orgány činnými v trestním řízení a veřejnými činiteli po celém světě.

POSLÁNÍ CCHR

OBČANSKÁ KOMISE ZA LIDSKÁ PRÁVA

Občanská komise za lidská práva vyšetřuje a odhaluje psychiatrická porušování lidských práv. Bok po boku spolupracuje s podobně smýšlejícími skupinami a jednotlivci, kteří sdílí společný cíl: očistění oblasti duševního zdraví. A bude v tom pokračovat, dokud nebudou zastaveny všechny zneužívající a donucovací praktiky psychiatrie a všem lidem nebudou navrácena jejich lidská práva a důstojnost.

dr. Ben Ngubane
Ministr pro umění, kulturu, vědu
a technologii, Jihoafrická republika

„Blahopřeji CCHR, že se jí podařilo identifikovat nehumánnost vnucovanou duševně nemocným a k její neúnavné kampani s cílem o tomto problému uvědomit svět. Jako země a vláda budeme spolupracovat s organizací jako je CCHR, které usilují o ochranu všech občanů před tím druhem teroru a útlaku, který většina občanů Jihoafrické republiky zažívala v apartheidu.“

Ctihodná Leanna Washington
představitelka státu Pensylvánie

„Vzhledem k tomu, že [CCHR] pracuje na zachování práv jednotlivců tak, jak je definuje Všeobecná deklarace lidských práv, a na ochraně jednotlivců před ‚krutým, nehumánním nebo ponižujícím zacházením‘ ... Sněmovna reprezentantů státu Pensylvánie bla-

hopřeje (Mezinárodní občanské komisi za lidská práva)... Její ušlechtilá humanitární úsilí budeme mít dlouho v naší paměti a budeme je hluboce oceňovat.“

Isaac Hayes
držitel ceny Americké filmové akademie,
skladatel, hudebník, herec a mezinárodní
bojovník proti negramotnosti

„Afroamerické a černošské komunity byly a jsou po celém světě cílem psychiatrických teorií o rasové podřadnosti, kvůli čemu se řadě z nich dostalo podřadného vzdělání. CCHR je důležitou skupinou, neboť pokud dovolíme psychiatrům propagovat jejich lži, že naši lidé jsou oběti, že jsou duševně nemocní, když ve skutečnosti byli a jsou utlačováni psychiatrickými rasovými ideologiemi a pokusy, bude to naše chyba. CCHR se angažuje ve zlepšování podmínek v oblasti duševního zdraví a efektivně s tím něco dělá.“

Další informace u:

CCHR International (Mezinárodní občanská komise za lidská práva)

6616 Sunset Blvd.

Los Angeles, California 90028, USA

Telefon: (323) 467-4242 • (800) 869-2247 • Fax: (323) 467-3720

www.cchr.org • e-mail: humanrights@cchr.org

Nebo kontaktujte nejbližší pobočku CCHR.

CCHR INTERNATIONAL

Zmocněnci a poradní výbor

Zmocněnci jednají s oficiálním pověřením CCHR a pomáhají CCHR při dosahování reformy v oblasti duševního zdraví a zajišťování práv duševně nemocných.

Mezinárodní prezident

Jan Eastgate
Citizens Commission on
Human Rights International
Los Angeles

Prezident CCHR USA

Bruce Wiseman
Citizens Commission on
Human Rights United States

Člen výboru Citizens Commission on Human Rights

Isadore M. Chait

Zakládající zmocněnec

Dr. Thomas Szasz
Professor of Psychiatry Emeritus
State University of New
York Health Science Center

Umělci

David Campbell
Raven Kane Campbell
Nancy Cartwright
Kate Ceberano
Chick Corea
Bodhi Elfman
Jenna Elfman
Isaac Hayes
Steven David Horwich
Mark Isham
Donna Isham
Jason Lee
Geoff Levin
Gordon Lewis
Juliette Lewis
Marisol Nichols
John Novello
David Pomeranz

Harriet Schock
Michelle Stafford
Cass Warner
Miles Watkins
Kelly Yaegermann

Politika a právo

Tim Bowles, Esq.
Lars Engstrand
Lev Levinson
Jonathan W. Lubell, LL.B.
Lord Duncan McNair
Kendrick Moxon, Esq.

Věda, medicína a zdravotnictví

Giorgio Antonucci, M.D.
Mark Barber, D.D.S.
Shelley Beckmann, Ph.D.
Mary Ann Block, D.O.
Roberto Cestari, M.D.
(také President CCHR Italy)
Lloyd McPhee
Conrad Maulfair, D.O.
Coleen Maulfair
Clinton Ray Miller
Mary Jo Pagel, M.D.
Lawrence Retief, M.D.
Megan Shields, M.D.
William Tutman, Ph.D.
Michael Wisner
Julian Whitaker, M.D.
Sergej Zapuskalov, M.D.

Pedagogika

Gleb Dubov, Ph.D.
Bev Eakman
Nickolai Pavlovsky
Prof. Anatoli Prokopenko

Náboženství

Rev. Doctor Jim Nicholls

Podnikatelé

Lawrence Anthony
Roberto Santos

Kanceláře CCHR

CCHR Česká republika
Občanská komise za
lidská práva
Václavské náměstí 17
110 00 Praha 1, Česká republika
Tel./Fax: 420-224-009-156
E-mail: lidskaprava@cchr.cz

CCHR Australia
Citizens Commission on
Human Rights Australia
P.O. Box 562
Broadway, New South Wales
2007 Australia
Phone: 612-9211-4787
Fax: 612-9211-5543
E-mail: cchr@iprimus.com.au

CCHR Austria
Citizens Commission on
Human Rights Austria
(Bürgerkommission für Men-
schenrechte Österreich)
Postfach 130
A-1072 Wien, Austria
Phone: 43-1-877-02-23
E-mail: info@cchr.at

CCHR Belgium
Citizens Commission on
Human Rights
Postbus 55
2800 Mechelen 2,
Belgium
Phone: 324-777-12494

CCHR Canada
Citizens Commission on
Human Rights Toronto
27 Carlton St., Suite 304
Toronto, Ontario
M5B 1L2 Canada
Phone: 1-416-971-8555
E-mail:
officemanager@on.aibn.com

CCHR Denmark
Citizens Commission on
Human Rights Denmark
(Medborgernes Men-
neskerettighedskommission—
MMK)
Faksingevej 9A
2700 Brønshøj, Denmark
Phone: 45 39 62 9039
E-mail: m.m.k.@inet.uni2.dk

CCHR Finland
Citizens Commission on
Human Rights Finland
Post Box 145
00511 Helsinki, Finland

CCHR France
Citizens Commission on
Human Rights France
(Commission des Citoyens pour
les Droits de l'Homme—CCDH)
BP 76
75561 Paris Cedex 12, France
Phone: 33 1 40 01 0970
Fax: 33 1 40 01 0520
E-mail: ccdh@wanadoo.fr

CCHR Germany
Citizens Commission on
Human Rights Germany—
National Office
(Kommission für Verstöße der
Psychiatrie gegen Menschen-
rechte e.V.—KVPM)
Amalienstraße 49a
80799 München, Germany
Phone: 49 89 273 0354
Fax: 49 89 28 98 6704
E-mail: kvpm@gmx.de

CCHR Greece
Citizens Commission on
Human Rights
65, Panepistimiou Str.
105 64 Athens, Greece

CCHR Holland
Citizens Commission on
Human Rights Holland
Postbus 36000
1020 MA, Amsterdam
Holland
Phone/Fax: 3120-4942510
E-mail: info@ncrm.nl

CCHR Hungary
Citizens Commission on
Human Rights Hungary
Pf. 182
1461 Budapest, Hungary
Phone: 36 1 342 6355
Fax: 36 1 344 4724
E-mail: cchrhun@ahol.org

CCHR Israel
Citizens Commission
on Human Rights Israel
P.O. Box 37020
61369 Tel Aviv, Israel
Phone: 972 3 5660699
Fax: 972 3 5663750
E-mail: cchr_isr@netvision.net.il

CCHR Italy
Citizens Commission
on Human Rights Italy
(Comitato dei Cittadini per i
Diritti Umani—CCDU)
Viale Monza 1
20125 Milano, Italy
E-mail: ccdu_italia@hotmail.com

CCHR Japan
Citizens Commission on
Human Rights Japan
2-11-7-7F Kitaotsuka
Toshima-ku Tokyo
170-0004, Japan
Phone/Fax: 81 3 3576 1741

**CCHR Lausanne,
Switzerland**
Citizens Commission
on Human Rights Lausanne
(Commission des Citoyens pour
les droits de l'Homme—CCDH)
Case postale 5773
1002 Lausanne, Switzerland
Phone: 41 21 646 6226
E-mail: cchrlau@dplanet.ch

CCHR Mexico
Citizens Commission
on Human Rights Mexico
(Comisión de Ciudadanos por
los Derechos Humanos—CCDH)
Tuxpan 68, Colonia Roma
CP 06700, México DF
E-mail:
protegelasaludmental@yahoo.com

CCHR Monterrey, Mexico
Citizens Commission on
Human Rights Monterrey, Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los
Derechos Humanos—CCDH)
Avda. Madero 1955 Poniente
Esq. Venustiano Carranza
Edif. Santos, Oficina 735
Monterrey, NL México
Phone: 51 81 83480329
Fax: 51 81 86758689
E-mail: ccdh@axtel.net

CCHR Nepal
P.O. Box 1679
Baneshwor Kathmandu, Nepal
E-mail: nepalcchr@yahoo.com

CCHR New Zealand
Citizens Commission on
Human Rights New Zealand
P.O. Box 5257
Wellesley Street
Auckland 1, New Zealand
Phone/Fax: 649 580 0060
E-mail: cchr@xtra.co.nz

CCHR Norway
Citizens Commission on
Human Rights Norway
(Medborgernes
menneskerettighets-kommisjon,
MMK)
Postboks 8902 Youngstorget
0028 Oslo, Norway
E-mail: mmknorge@online.no

CCHR Russia
Citizens Commission on
Human Rights Russia
P.O. Box 35
117588 Moscow, Russia
Phone: 7095 518 1100

CCHR South Africa
Citizens Commission on
Human Rights South Africa
P.O. Box 710
Johannesburg 2000
Republic of South Africa
Phone: 27 11 622 2908

CCHR Spain
Citizens Commission on
Human Rights Spain
(Comisión de Ciudadanos por los
Derechos Humanos—CCDH)
Apdo. de Correos 18054
28080 Madrid, Spain

CCHR Sweden
Citizens Commission on
Human Rights Sweden
(Kommittén för Mänskliga Rät-
tigheter—KMR)
Box 2
124 21 Stockholm, Sweden
Phone/Fax: 46 8 83 8518
E-mail: info.kmr@telia.com

CCHR Taiwan
Citizens Commission on
Human Rights
Taichung P.O. Box 36-127
Taiwan, R.O.C.
E-mail: roysu01@hotmail.com

**CCHR Ticino,
Switzerland**
Citizens Commission on
Human Rights Ticino
(Comitato dei cittadini per i
diritti dell'uomo)
Casella postale 613
6512 Giubiasco, Switzerland
E-mail: ccdu@ticino.com

CCHR United Kingdom
Citizens Commission on
Human Rights United Kingdom
P.O. Box 188
East Grinstead, West Sussex
RH19 4RB, United Kingdom
Phone: 44 1342 31 3926
Fax: 44 1342 32 5559
E-mail: humanrights@cchr.org

**CCHR Zurich,
Switzerland**
Citizens Commission on
Human Rights Switzerland
Sektion Zürich
Postfach 1207
8026 Zürich, Switzerland
Phone: 41 1 242 7790
E-mail: info@cchr.ch

ODKAZY

Odkazy

1. "Report on Race and Disability: Racial Bias in Arizona Special Education," The Goldwater Institute, Mar. 2003.
2. "Black Men 'Failed' by Mental Health System," *BBC News*, 13 Oct. 1999.
3. Mike George, "Bad Medicine," *Guardian Unlimited*, 9 Aug. 2000.
4. "Apartheid and Health," Part II, World Health Organization (Geneva), 1983, p. 230.
5. SP Sashidharan, Professor of Community Psychiatry & Errol Francis, Director, Frantz Fanon Centre for Mental Health, "Racism in Psychiatry Necessitates Reappraisal in General Procedures and Eurocentric Theories," *British Medical Journal*, 24 July 1999
6. Dr. Karen Wren and Professor Paul Boyle, University of St. Andrews, "Migration and Work-Related Health in Europe—A Literature Review," Report No 1:2001, National Institute for Working Life, 2001, pp. 21 & 24.
7. Robert Whitaker, *Mad in America: Bad Science, Bad Medicine, and the Enduring Mistreatment of the Mentally Ill* (Perseus Publishing, Massachusetts, 2002), p. 47; Lenny Lapon, *Mass Murderers in White Coats* (Psychiatric Genocide Research Institute, Springfield, Massachusetts, 1986), pp. 75–76.
8. *Op. cit.*, Robert Whitaker, pp. 44–45.
9. Charles Darwin, quoted in Bernhard Schreiber, (Section 5 Books, 1983, San Francisco, California), pp.11-12.
10. *Op. cit.*, Whitaker, p. 47; Lapon, *Mass Murderers in White Coats*, pp.75–76.
11. Thomas Szasz, M.D., *The Manufacture of Madness*, (Harper & Row, New York, 1970), p. 110.
12. *Op. cit.*, Robert Whitaker, p. 171.
13. *Ibid.*
14. Samuel A. Cartwright, "Report on the Diseases and Physical Peculiarities of the Negro Race," *New Orleans Medical & Surgical Journal*, 1851.
15. *Ibid.*
16. Thomas Szasz, *Insanity, The Idea and Its Consequences* (John Wiley and Sons, Inc., New York, 1990), p. 306, 307.
17. Robert N. Proctor, *Racial Hygiene, Medicine Under the Nazis* (Harvard University Press, 1988), p. 15.
18. *Ibid.* p. 28
19. H.B. Fantham, "Some Factors in Eugenics," *The South African Journal of Science*, Vol. XXI, Nov. 1924, p. 409.
20. A.L. Cureau, "Savage Man in Africa; A Study of Primitive Races in the French Congo," translated by E. Andrews (Fisher Unwin, London, 1915) pp. 70–83.
21. Paul Popenoe, M.D., "Intelligence and Race—A Review of the Results of Army Intelligence Tests—II. The Negro," *Journal of Heredity*, Vol. XIII, No. 7, July 1922, pp. 295–98.
22. J.T. Dunston, "Retarded and Defective Children: Native Mentality, Mental Testing", Presidential Address, 12 July 1923, p. 154.
23. Peter Read, *The Stolen Generations of Aboriginal Children in NSW, 1883–1869*.
24. Nigel Parbury, *Survival—A History of Aboriginal Life in NSW*, Ministry of Aboriginal Affairs, 1986.
25. "Bringing Them Home: A Guide to the Findings and Recommendations of the National Inquiry into the Separation of Aboriginal and Torres Strait Islander Children from Their Families," Australian Human Rights and Equal Opportunity Commission, 2002, p. 7.
26. Kristen Kreisher, "Coming Home: The Lingering Effects of the Indian Adoption Project," *Children's Voice Article*, Mar. 2002, Child Welfare League of America website, Internet address: <http://www.cwla.org>, accessed: 23 June 2004.
27. Allan Chase, *The Legacy of Malthus* (Chicago: University of Illinois Press, 1980), pp. 233–235.
28. Elasa Drogin, *Margaret Sanger: Founder of Modern Society*, no date.
29. Richard Herrnstein and Charles Murray, *The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life* (Free Press, New York, 1994).
30. Geoffrey Cowley, "A Confederacy of Dunces" (a review of Herrnstein's article in the *Atlantic Monthly*, Newsweek, 22 May 1989, p. 80.
31. Prof. Max Von Gruber, *Docent Dr. Ernst Rüdín*, Fortpflanzung, Verbubng Rassenhygiene, Munich 1911, p. 163.
32. Robert N. Proctor, *Racial Hygiene, Medicine Under the Nazis* (Harvard University Press, 1988), p. 178
33. *Ibid.*, p. 52.
34. Translated by George R. Fraser in Müller-Hill, *Murderous Science*, p. 12.
35. *Op. cit.* Robert N. Proctor, p. 96.
36. Dr. Thomas Röder, Volker Kubillus, Toby Burwell, *Psychiatrists: The Men Behind Hitler* (Freedom Publishers, CA, 1995), p.94, translated document of Dr. Ernst Rüdín.
37. "The Genetics of Schizophrenia," NARSAD Research Newsletter (Winter, 1990), pp. 3–6.
38. Richard A. Lerner, *Final Solutions: Biology, Prejudice and Genocide* (The Pennsylvania State University Press, University Park, Pennsylvania, 1992).
39. Ken Devey and Mark Mason, "Guidance for Submission: Social Control and Guidance in Schools for Black Pupils in S.A.," *British Journal of Guidance and Counseling*, Vol. 12, No. 1, 1984, pp. 15–24.
40. Shaun R. Whittaker, *Knowledge and Power*, 1991, Section: "A Critical Perspective on Psychology in Azania/South Africa."
41. "Apartheid and Health," *World Health Organization Report*, 1983, p. 230.
42. "Report on Human Rights Violations and Alleged Malpractices in Psychiatric Institutions, National Department of Health," South Africa, Feb. 1996; "Report Paints a Grim Picture of Abuse in SA's Psychiatric Institutions," *Business Day*, 21 Feb. 1996.
43. "Studies Claimed Blacks Were Inferior," *Cape Times* (South Africa) 19 June 1997; Bobby Jordan, "'Apartheid's Racist IQ Tests' to be Scrapped," *Sunday Times* (South Africa), 24 May 1998.
44. Lawrence Anthony, "Psychiatry and Apartheid," Presentation to the XI Congress on Psychiatry, Hamburg, Germany, 11 Aug. 1999, citing John Dommisse, "The State of Psychiatry in South Africa Today," *Social Science and Medicine*, Vol. 24, No. 9 (Pergamon Journals Ltd., 1987), p. 750.
45. "Report of the NSW Royal Commission Into Deep Sleep Treatment," New South Wales, Government Printing Service, Dec. 1990.
46. Alan W. Schefflin and Edward M. Opton Jr., *The Mind Manipulators* (New York & London: Paddington Press Ltd., 1978), pp. 314–315.
47. Gerald Horne, "Race Backwards: Genes, Violence, Race, and Genocide," *Covert Action*, Winter 1992–93, p. 29.
48. Frederick Goodwin address to meeting of the National Mental Health Advisory Council Feb. 11, 1992.
49. *Op. cit.*, The Goldwater Institute.
50. *Ibid.*
51. Joel McNally, "A Ghetto within a Ghetto," *Rethinking Schools*, Vol. 17, No. 3, Spring 2003, Internet address: http://www.rethinkingschools.org/archive/17_03/17_03.shtml.
52. *Ibid.*
53. Herb Kutchins & Stuart A. Kirk, *Making Us Crazy: The Psychiatric Bible and the Creation of Mental Disorders* (The Free Press, New York, 1997), p. 200.
54. Brian Vastig, "Pay Attention: Ritalin Acts Much Like Cocaine," *Journal of the American Medical Association*, 22–29 Aug. 2001, Vol. 286, No. 8, p. 905; "Drug Scheduling," *Drug Enforcement Administration* Online, Internet address: <http://www.dea.gov>, accessed: 31 July 2003.
55. *Physicians' Desk Reference*, 1998, (Medical Economics Company, New Jersey, 1998), pp. 1896–1897; *Diagnostic & Statistical Manual of Mental Disorders III* (American Psychiatric Association, Washington, D.C., 1980), p. 150.
56. "Drugs For Depressed Children Banned," *The Guardian*, 10 Dec. 2003.
57. "Worsening Depression and Suicidality in Patients Being Treated with Antidepressant Medications," US Food and Drug Administration Public Health Advisory, 22 Mar. 2004.
58. Sheila Aus, Letter to CCHR Int, 2004.
59. Tamer Lewin, "Class Time and Not Jail Times for Anger, But Does It Work?" *The New York Times*, 1 July 2001.
60. "The Reincarnation of Death Education," *Education Reporter*, # 194, Mar. 2002.
61. "Seventeen and Deadly, Japan, Violence and School Children," Keys to Safer Schools.com, Vol. 33, 1999.
62. Richard Restak, "The 'Inner Child, the 'True Self' and the Wacky Map of Euphsychia," *The Washington Times*, 18 Aug. 2002.
63. The President's New Freedom Commission on Mental Health, report, "Achieving the Promise: Transforming Mental Health Care in America," 22 July 2003, p. 11.
64. "Profiles of Student Life," *Education Reporter*, Number 168, Jan. 2000.
65. The Columbia TeenScreenSM State-One Health Survey 09/11/01.
66. DISC Predictive Scales, www.pathnow.org.
67. Joseph Glenmullen, M.D., *Prozac Backlash* (Simon & Schuster, NY, 2000), p. 206.
68. *Op. cit.* B. Eakman, p. vii.
69. B. Eakman, "Stop Legitimizing Disorders: Cut Mental Health Industry Out of Schools," *The Washington Times*, 10 May 2002.
70. Evidence by Fred Shaw Jr. to CCHR Commission Hearing into Psychiatric Labeling and Drugging of Children, Los Angeles, Nov. 1997.